

กระเทียม

ชื่อวิทยาศาสตร์ *Zingiber zerumbet* (L.) Sm.

ชื่อพื้นเมือง กระเทียม (นครราชสีมา, ภาคกลาง); กระเทียมป่า, กระแวน, กระแอน, แห้วดำ (ภาคเหนือ); เปลพ้อ (กะเหรี่ยง – แม่ฮ่องสอน); เอี้ยวซ่า (เงี้ยว – แม่ฮ่องสอน); เอี้ยวแดง, เอี้ยวดำ (แม่ฮ่องสอน)

ชื่อวงศ์ ZINGIBERACEAE

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น กระเทียมเป็นไม้ล้มลุก ลักษณะคล้ายต้นข่า ลำต้นตั้งตรง มีเหง้าอยู่ใต้ดิน สูงประมาณ 0.5 – 1 เมตร มักแตกหน่อออกเป็นกอ

ใบ ใบเดี่ยว เรียงสลับ รูปขอบขนาน แผ่นใบสีเขียวมีขนอ่อนนุ่มทั้งสองด้าน

ดอก ดอกออกเป็นช่อ จากเหง้า ก้านช่อดอกยาว ส่วนปลายมีใบประดับ สีเขียว ขอบสีแดง เมื่อแก่เปลี่ยนเป็นสีแดง เรียงซ้อนกันแน่น ดอกย่อยอยู่ในช่อใบประดับ เมื่อแก่เปลี่ยนเป็นสีแดง กลีบดอกแตกออกเป็นช่อๆ สีขาวอมเหลือง ออกดอกเดือนพฤษภาคม – มิถุนายน

แหล่งที่พบ ป่าดิบแล้ง ในที่ชื้นและริมลำธาร

สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ชอบแสงแดดรำไร พบขึ้นตามที่ค่อนข้างชื้น

ฤดูกาลใช้ประโยชน์ ต้นฤดูฝน

ส่วนที่ใช้เป็นอาหาร ลำต้นอ่อน ดอกอ่อน ลวก ต้ม จิ้มน้ำพริก หรือนำมาแกงร่วมกับหน่อไม้

รส เผ็ด ร้อน

การขยายพันธุ์ แยกหน่อ เหง้า